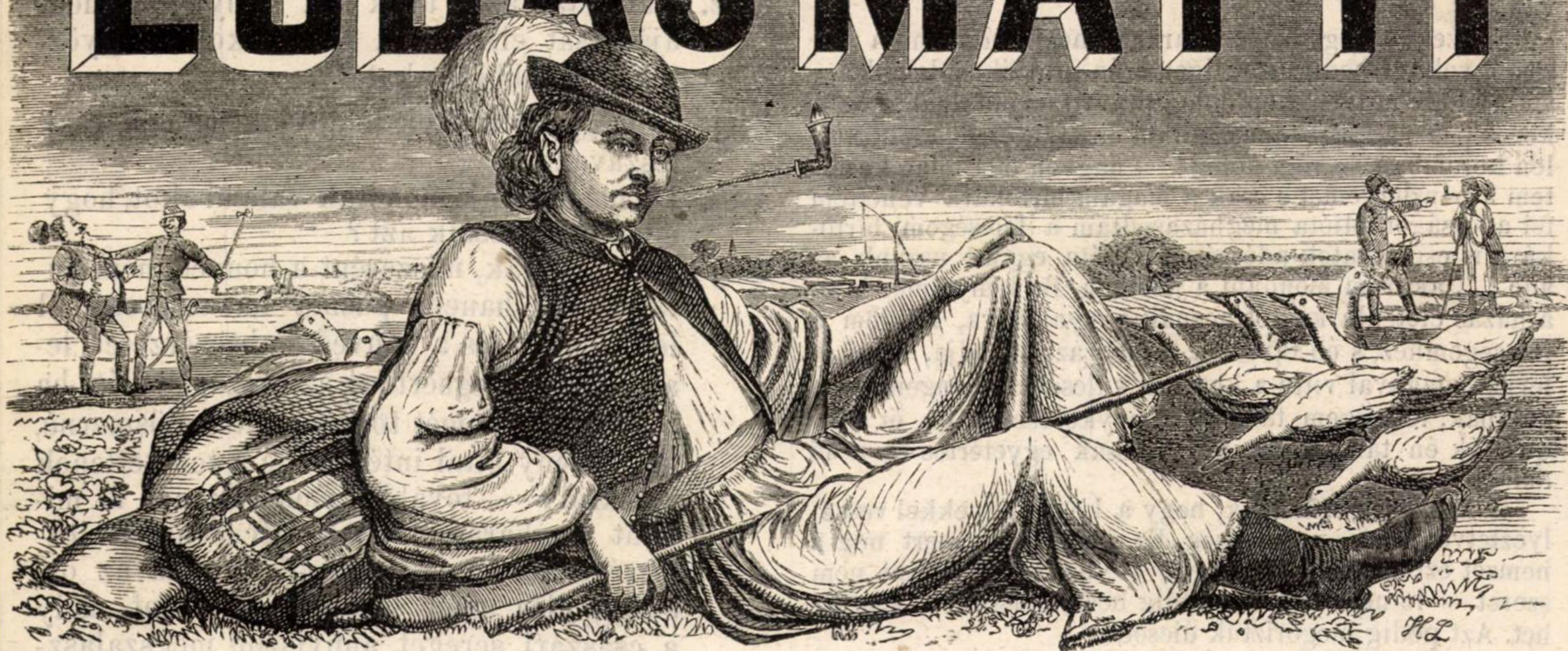
LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, julius 7. 1867. 14. szám.	**Gyüjtőknek** **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A Deáklovagok mars-nótája.

Mehettek már haza . . . meg van minden adva . .
A mi szemeteknek, szájatoknak tetszik,
Miről álmodni sem mertek apáitok!
Ime beteljesült **mind, mind** . . . egytől-egyig.

Vissza van állitva hazánk alkotmánya!
Lám minő zsinóros a **fináncz** dolmánya?
Vitéz hadseregünk Bécsnek csinál frontot . . .
Legalább nem eszi itthon a prófontot.

Miniszter segit a szegény ember baján —
Magyar czimer fityeg a **trafik** ajtaján;
Ha fizetünk érte . . . dohányt termeszthetünk,
Waffenpassunk ha van? varjut is lőhetünk.

Söt még az is meg van kegyesen engedve . . .
Hogy a kinek **adót** fizetni van kedve:
Kopogtatás nélkül megy a steueramtba —
És még is szivesen látott vendég abba.

Minthogy pedig nekünk nincsen adóságunk,
Illö tehát, hogy a sógorért jót álljunk;
Ki is fizetnénk mi a reánk rótt **quótát** . . .
Csak tennék folyóvá (a Kossuth banknótát.)

Tudjuk becsülni a valódi érdemet, —
Adunk a honvédnek **kegyelem kenyeret**;
Ez aztán az igaz hazafiszeretet!
Mely csak a **közös ügy** forrásából ered.

És kinek köszönjük ezt a boldogságot?
A mire jóformán egyikőnk se vágyott, —
Kinek köszönhetnénk . . . ugyan kinek másnak:
Egyes egyedül csak . . . a **majoritásnak**.

LUDAS MATYI.

Döbrögi Mátyás levele uraöcséhez.

Kedves uram öcsém !

Én nem tudom mit kivánhatnak még ezek a baloldalas urak, mikor már minden a legjobb rendben van?

Ezek sehogy sem akarnak megbarátkozni a közös ügyekkel, pedig azok igen szép praktikus dolgok.

Hogy milyen szép dolog praktikus oldalrul véve a közös pénzügy, azt tapasztaltam én saját életemből. Nőtlen koromban — régi dolog! — nagyon önállólag kezeltem a pénzügyemet s csak a magam birtokára vehettem fel adósságot. Mióta megházasodtam a feleségem birtokára is csinálhatok adósságot. Azóta együtt uszunk az adó . . . akarom mondani a jólétben. Be kényelmes is ez a házas élet. Ha kontót hoznak a nyakamra, küldöm a feleségemhez, s én távozom, ő meg azt mondja, hogy a férjem magával vitte a kaszsza kulcsát. Ha engem exequálnak, feleségem támaszt igénykeresetet, ha őt exequálják én támasztok igényt. Csak egyetértés ez a fő dolog.

Azzal rágalmaznak, hogy a közös ügyekkel veszélyeztetve van a nemzetiség. Ez nem igaz, mert mig a nemzet ezredéves ősi jellegét, — hogy t. i. fizetni nem szeret — le nem vetkezi, addig beolvadásról szó sem lehet. Azt pedig megőriztük dicsően.

Miért ne volna közös hadsereg? Emlékezhetik rá uramöcsém! hogy Szadovánál mennyire megpaskolták az osztrák katonákat. Milyen szégyen volt az nékiek? Már most képzelje uram öcsém! ha azoknak magyar hadsereg lett volna a nevök? kié volna a szégyen? a miénk! A magyar hadseregé. Már pedig a magyar katonák jó hirnevét nem szabad koczkára tennünk. De hiszen jó az a közös hadügy. De azok a „tigrisek" nem látják be.

Azt mondják a „tigrisek" hogy a közös ügyek nem férnek össze az 1848 szellemével. Pedig dehogy nem, hiszen ez is az egyenlőség elvén alapul mint amaz. Lám milyen szépen sikerült a paritás alapján kivinni Deák Ferencznek és pártjának, hogy tökéletesen egyenlők legyünk — a Lajtántuli sógorokkal, — minő pompás osztrák magyarok vagyunk mi már?

A személybiztonság olyan rendben van, hogy még arról is gondoskodott a státus, hogy magunkat főbe ne lőhessük titokban, — mert ha akarná sem kap az ember még most sem politikai hatósági engedély nélkül puskaport.

Dohányt is lehet ültetni. Csekélység 16 frt 40 krért 70 ölet, s a kinek ez nem tetszik készen adják a jó vágott dohányt a magy. kir. trafikába, még csak meg se kell vágni

megelégedett urabátya

Döbrögi Mátyás

kir. tanácsos.

Az atyai csizmadia párbeszéde, — az ö hites társával.

Assz. Apjok lelkem! igaz-e az, hogy az országgyülés többsége elejtette a honvéd-árvák országos megjutalmazását? és a béna honvédek nyugdijazását?

Férj. Igaz biz az feleség.

Assz. Hát aztán azok a szegény láb és kéznélküli honvédek hogy fognak élni ezután?

Férj. Azok kik máskép nem élhetnek, koldulni fognak mint eddig tevék.

Assz. Hát aztán azon urak kik a nyugdij megajánlását ellenezték minő okokkal győzték le a többi urakat?

Férj. Nem győzték azok le anyjok, hanem csak leszavazták.

Assz. De mégis csak mondtak valami okot, hogy miért nem teszik azt?

Férj. Azt mondták, miszerént a honvéd nem jutalomért, hanem puszta hazaszeretetből lett bénává, és a honvéd önbecsérzetét lealázná, — megsértené az országgyülés, ha a honvéd érdemét törvény által elösmerné, ha törvény által intézkedne a tehetetlenek sorsáról; — továbbá mondták azt is miként megharagudnának Bécsben, ha elösmerését törvény által nyilvánitaná az országgyülés azon sereg tagjai iránt, mely a császári sereget annyiszor megszalasztotta és megverte. Végre döntő okul azt hozták fel, hogy ha a béna, kereset képtelen honvédeket nyugdijaznák, akkor nyugdijazni kellene mindazokat, kik a szabadságharcz folyama alatt a hazának valami szolgálatot tettek. — Nyugdijazni kellene a szabót, csizmadiát stb., mert ezek a hadsereg számára dolgozván szolgálatot tettek a hazának, — nyugdijazni kellene a k . . . i nemzetőröket is, mert ezek se maradtak hátul, megmutatták hogy minő futóképességgel bir az ember, ha rá ijesztenek. És mivel az országnak annyi sok mindenféle érdem megjutalmazása módjában nincs, tehát a kereset képtelen béna honvédeknek sem lehet adni, mert azért megaprehendálna a többi, hanem hát hogy mégis éhen ne veszszenek el, tehát egyesek könyör adományából kell nekik valamit nyujtani. — Igaz, hogy az ekként begyült összeg nem lesz oly nagy, hogy abból a kereset képtelenek mind részesülhessenek, de hisz ha 19 évig nyugdij nélkül birták tengetni életöket, — eltengethetik még egy ideig, — mig a jótékony halál nem könyörül rajtok. Látod feleség, az a politika nagyon furfangos dolog. 1861-ben a jobboldali urak is mindnyájan a jogfolytonosság mellett harczoltak, — 66-ban pedig ugyan attól megugrottak, és 67-ben ismét visszasétáltak a jogfolytonossághoz, csak hogy nem ahoz a melyiktől megszöktek, hanem a bécsi jogfolytonos-

sághoz; — mert a bécsi jogfolytonosság elve szerént a magyar embernek nem szabad hazája szabadságáért harczolni. — A honvédek pedig azért harczoltak, — a bécsi jogfolytonosság elvénél fogva tehát ezen tettökért őket nyugdijazni illetlen dolog lenne. — Azok a jó urak pedig Bécscsel jó viszonyban akarnak élni, mert ott osztogatják a méltóságos czimeket, kereszteket, érdemjeleket érted? Na ha érted, hát lódulj a konyhába és siess az ebéddel, mert már korog a hasam

Siralmas ének a XIX. századból.

Azt beszélik itt minálunk már is —
Hogy beütött még az alkotmány is,
Nagy uraknak arany csillag
Hullong a nyakába...
S a szegény nép ő jobblétét
Mind hijába várja.

Zsandár, fináncz, trafik, stempli, már most —
Járják nálunk a gyöngy alkotmányost;
Pénzünk van, mert a németnek
Már lapáttal hányják.
Kifizetik adósságát
A dus aranybányák.

Kossuth Lajos a nép apja mondja,
Van még reánk külföldön is gondja.
Milliárdok szemeiről
Lehull majd a fátyol...
És félre áll a magyar nép
Az uj alkotmánytól.

Nincs **regement,** van **közösügy** épen,
Szegény magyar ki vagy játszva szépen.
Közös lónak hejj! mindég csak
Turós az ő háta...
Közösügynek magyar ember
Sohse lesz barátja!

Negyvennyolcznak le van törve szárnya,
Bugyogóba dugva lába szára, —
Kalucsnival, parapléval...
Óh! be szép! de ékes!
Ilyen vagy most magyar hazám!
Te gyönyörűséges.

Hanem nékünk ily alkotmány nem kő, —
Csapjon bele a menydörgős menykő.!
Had- és pénzügy, (de nem közös!)
Só- és arany-bánya,...
Vármegye és nemzetőrség
Ennek nagy hiánya.

Országgyülés bölcs többsége lásd meg:
A magyarnak sirját miként ásd meg.
Legszebb jogunk, szabadságunk —
Mind el van már véve,
Hanem iszen (gyere haza!...)
Futás lesz a vége!

Kondor.

Eredeti levelek.

XX.

Téns uram!

Megint baj van már az országgyülésen a mint az ujságból olvastam, azt mondják, hogy Buda várán még koronázás után is ott repitett a kétfejü sas a toronytetején, pedig hát magam is jobbnak látnám, ha már a magyar czimer parádézna rajta. De hát lássa téns uram! már én csak ugy képzelem ezt, mint mikor a statáriumot kihirdetik, osztán ha lejár az ideje, még is a faluházán hagyják, hogy hát meg ne feledkezzék a jóravaló ember róla, mire szokták az olyat használni? osztán meg ugy vagyunk mi már evvel a kétfejü sassal lássa kigyelmed téns uram! mint a marha mikor megbijogozzák a tomporáját, azt se kaparja már oszt onnan le a feki se. De majd meglássa kigyelmed, hogy ha még sok keresztet meg arany sarkantyút osztogatnak, hát az a sok nagyságos ur az egész Budavárát bepingálja sárgafeketére. Hjajj téns uram! be bolondá is tettek bennünket hevenyébe, jó hogy nem tolyik az a kétfejü sas, mert még ugy elszaporodna, hogy téns uram libái is veszedelembe jönnének töle, na de azért el ne bizza kigyelmed magát, mert ha nem tolyik is de fiadzik az a sas eleget, s hogy magzatit meg lehessék esmerni a többi becsületes ordináré embertől, hát keresztet akasztanak neki a nyakába, meg arany sarkantyút ütnek a bokájára, pedig jobb volna az orrukra ütni ükeméknek.

Hát avval a sok feki tubákos pixissel mit csinálnak majd az urak, a kiknek ilyeneket ajándékozgattak? ugyi téns uram majd ha büdös lessz nekik a levegő, hát abból szagolják a jóféle tubákot, mert majd még a tüszkölésre is rá jön ám a sor.

Isten áldja meg kelmedet téns uram!

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Jobb-oldalas logika.

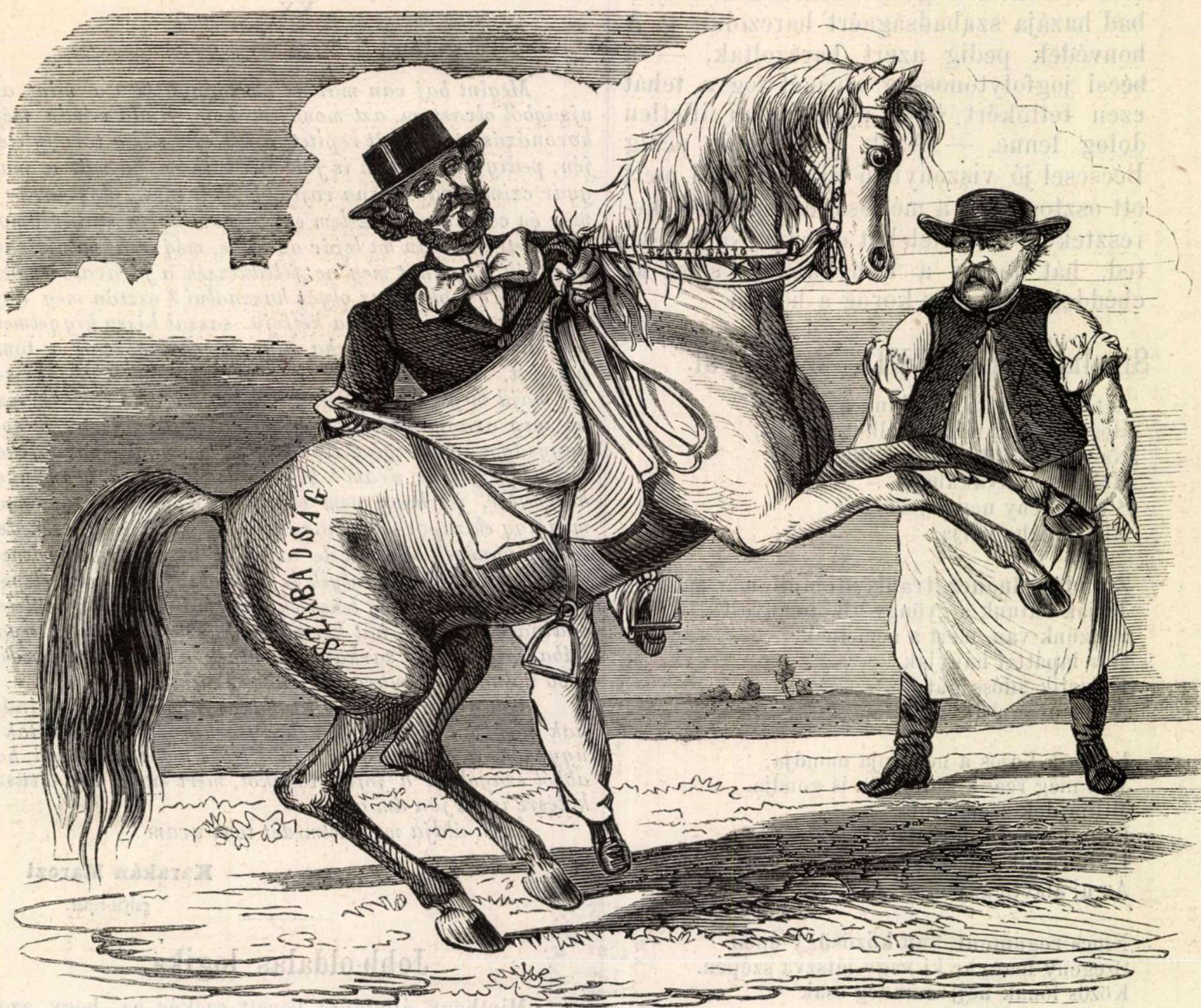
Minthogy általános bevett szokás az, hogy azon helyeken, hol a lázadás elnyomására ostromállapot áll fenn, ott passus nélkül fegyvert tartani, s politikai engedély nélkül lőport venni nem szabad, annálfogva a mesternek azon állitása, hogy immáron hazánkban az alkotmány teljesen helyre van állitva kétségbe vonhatlan —

Minek utánna Deák Ferencz kijelenté, hogy a Kossuth levelére nem fog válaszolni, — annálfogva Kossuth fényesen meg van czáfolva.

Mivel a közösügyi munkálat szerint pénzügy, hadügy, külügy, külkereskedelem felett a Lajtántuli sógorok nélkül nem lehet rendelkeznünk, — tehát Magyarország függetlensége nincs feladva.

Minthogy a „zsidó-kérdés" eddig azért halasztatott el, hogy nem volt koronás király, ki törvényt szentesitsen, — annálfogva a közösügyi munkálatot mulhatlan szükség volt még koronázás előtt beczikkelyezni.

Ferencz gazda jó tanácsa.

Megálljék az urfi! majd felsegitem én a nyeregbe, hanem aztán ne huzza meg ugy azt a kantárszárat, mert nem én leszek az oka, ha az a tüzes paripa letalálja dobni.

Tigriskörmök

Olyan ez a mi alkotmányunk mint a csonka honvéd, mankón kell nekie járni. Az lesz ám még csak orvos, ki ezt meg tudja gyógyitani?

A kultusminiszter legközelebbi rendeletében meg fogja hagyni az egyetemi polgároknak, hogy a tantermeket szorgalmatosabban látogassák.

Több egyetemi polgár erre azt fogja mondani, hogy ezen rendelet felesleges, miután ők eddig is rendesen eljártak az előadásokra . . . a l u d n i.

Kérdi egy fiatal kávéházi tigris a Görgei levél olvasásába merült öreg urat: „Mi van a keziben uram bátyám — a Pesti Napló?"

— Az ám uram öcsém! csakhogy nem „Napló" ez, hanem n a p l o p ó.

Két hónapja már, hogy meg volt X megyében a tisztujitás, — és ezen idő lefolyása alatt egyik törvényszéki ülnök — komoly felszólitás után, csak egyetlen egy ügyet birt referálni, s azt is oly rosszul, hogy a legutolsó betüig ki kellett törülni, s helyette másnak ujat késziteni. Az ilyenek merészlik aztán leszoritani a térről azon jogvégzett ifjakat, kik fiatal erővel s tevékenységgel — egy óra alatt is többet — és jól végezhetnének. Ki vele az ilyen kukoriczamorzsoló hősökkel, ki a k r u m p l i-f ö l d r e!

A fekete sárga szinű utmutató fák is kezdenek már szemérem pirt ölteni magukra, hogy oly sok élősdi mihaszna embernek — megmutatták az utat, mely Magyarország belsejébe vezet — Csak némelyik miniszter arczán nem talál e szin helyett, mert különben — hivatal helyett, rég „l a u f p a s s z a l" ajándékozta volna meg ezen egyéneket.

Illusztrált népdal.

„Nincsen széna, nincsen abrak,
Édes lovam agyon csaplak.“

A Ludas Matyi jun. 23-iki számában emlitett 47-es férfiu kezdi röstelni a dolgot, hogy már mint őt, pelengére merészelték állitani. Lássa édes lassu magyarom! nem kell kimélni azokat a kerekeket, szabad ám egy kicsikét gyorsabb taktusban is ügetni!

Az egész dunántuli superintendentia közakarattal ohajtja megválasztani Tisza Kálmánt egyházkerületi főgondnokának. Csak három Somogy megyebeli közösügyi vaskalapos erölködik Lónyay mellett. Ezek hihetőleg a koronázáskor kalapjokba vetett pénzzel lettek megvesztegetve.

A vándormadarak ősszel más hazába költöznek; bár csak a mi pénzügyminiszterünk szép madarai is utitársul melléjök szegődnének! De ugy vagyunk ezekkel, mint a szemtelen verebekkel, hijába hessegetjük, hijába ijesztgetjük, azért még is mesés mennyiségben szaporodnak mindenfelé.

Valaki a napokban igen dicsérte Gorove miniszter urat a Komló-kertben, azt hozván fel dicséretére, hogy minden rokonát jó fizetéses hivatalba rakta be; ellenben Lónyay miniszter urról nem vala ily kedvező véleménynyel. És ugyan miért? hát azért mert — mint mondá — az ő apja a fináncminiszter ur apjának keresztkomája lévén, csak titkárságért folyamodott és Lónyay ur mai napig sem nevezte őt ki. E bizony szörnyüség! ily közeli komaság után.

Ugyan csak csehül bánnak a szegény Fiuméval. Egy szál mentő deszkáért könyörgött, s még is csak forgácsot küldenek neki.

A honatyák Pesten kicsépelték a 67-es kévéket, s a termés lehető legrosszabbul ütött ki. Hanem hiszen annál többet csépeltetnek majd oda haza

A vén násznagyhoz.

Táré trittyom bodzagyökér —
Mit csinál a mátka?
Hát az ördög tudhatná-e
Ebbe a lármába?

Az ajtón egy bécsi kilincs
Zárja a hitetlent...
S ki tudhatná, — mit machliznak
Négy szem között ott bent?

Csak azt tudom, hogy ki ilyen
Házasságra lépe, —
A félvilág csókjára se
Pirul el a képe.

Hiában dörg rá a férje...
És az anya átka,
Fel sem veszi, rá sem hajt a...
Táré trittyom mátka!

S ugy felel, hogy riszált farán
Megrázza szoknyáját, —
És másokra vigyorgatja
Kifestett pofáját.

Nem liffang az eszemadta!
Csupán trittyom mátka...
Rajta hanczurozik Mátra,
Tátra, Fátra... átka.

B. Alla.

Furfangos bakatempók.

(mesélgeti Csalán Peti.)

Kedves ecsém Mátyás! Tudod abba a régi jó időben, mikor még Magyarország nem volt megfinánczolva, baka káplár voltam én. Oda fel valahol az ország szélén feküdt a regementünk egy nagy városba, a hol hajdanába koronázták a királyt, — persze kaszárnyába laktunk — de még perszébben meg is úntuk magunkat a sok német közt hébe hóba ugy, hogy csak ugy csirádzott a fülem töve belé. Tudod Mátyás ecsém, hogy az ember unalmába mindenre ráér, s nem igen válogat benne mihez fogjék, csak hogy éppen tegyen valamit, ilyenkor aztán leginkább a kópéságra jut legtöbb alkalom.

Elég az hozzá, hogy unalomból kiszemeltünk mink egy néhány vén tubákos németet, meg egy pár vén görcsös orru zsidót, — s addig sanditottunk utánok, hogy azt is megtudtuk meik utczába, meik házba, s mely emeletben laknak. Mikor oszt evvel is meg voltunk, vagy három jó pajtásommal össze beszéltünk a teendők felett, s legelőbb is vettünk egy jó hosszunyelü meszelőt, meg vagy öt garasára kindruszt, meg egy pár itcze firnájszot.

Na öcsém most jön a java. Elindultunk barátom, egy jó setét éjjel (már osztán hogy miképpen csosszantunk ki a kaszárnyából, az a mi dolgunk volt), egyikönk vitte a meszelőt, a másik egy nagy bögrét, a mibe a kindruszos firnájsz volt, a harmadiknál volt meg egy nagy pózna, melynek a végire egy abroncs volt erösen felkötve — mondom elindultunk, s legelőbb is az akkori harminczadtiszt lakásán az első emeleti ablakon bekopogtattam én, — erre kinyilt az ablak, s egy hálósipkás kopasz képü ember kidugta a fejét, de a mint kidugta, már akkor az én czimborám beleakasztotta az abroncsot, s leszoritotta vele az ablak párkányához, én meg a meszelőt hirtelenébe belemártottam a kindruszos firnájszba, és míg orditott oda fenn a megszoritott német addig bemázoltam képét merevül, — s mikor egy ily porczió némettel kész voltunk, mentünk tovább, s megint bekopogtattunk a hol a mi emberünk lakott, s azt is megsubitzkoltuk annak rendi és módja szerént, — és így osztán vagy kilenczet ezen éjszaka megcivilizáltunk ördögnek.

Már most osztán képzelheted édes öcsém, hogy mikor az a sok besubiczkolt zsidó meg német, gyertyát gyujtott, s az ábrázatját bemutatta az ő felriadt hites társának, minő gyönyőrü mulattságok lehetett azoknak. De hidd el ecsém volt olyan is közte a melyiket majd agyonverte a maga saját háza népe, ugy megijjedtek tőle.

Másnap osztán a városházánál azt a sok fekete pofát megbámulta az egész város, mert hiába mosdottak azok egész reggelig — még akkor nem volt kókuszszappan, — le nem vitte semmi mosdó szerszám. Feladtak bennünket, de persze bizonyosan nem tudták hogy kik voltak, — a mondirunkról ránk ismertek, hogy a katonák közül cselekedték, — mert mi nekünk sem jutott bolond fővel eszünkbe, hogy a kitlit le kellett volna vetni.

Elég az hozzá Mátyásom! hogy addig addig jártak azután, mig csakugyan ránk nem sült a piktorkodás, — hanem bezzeg le is kaptak bennünket husz körmünkről s szegény ártatlan ülőrészünket ugy elpüfölték a kaszárnya udvarán annak a sok fene fekete képü németnek szemeláttára, hogy még most is megviszket mindenkor azon a napon a melyen évfordulója van ennek a históriának; — na majd a jövőre meg azt mondom el hogy — hogy jártam az óbesterem szobalányával — még a lessz czifra história!

Adomák.

Erölködött az egyszeri legátus. Mindég szeretett volna nagy hatással prédikálni. Egyszer nagy lelki örömére látja ám, hogy egy öreg anyó a prédikáció alatt igen könyezik. Isteni tisztelet után fölkereste s megkérdezte, hogy hát min indult meg oly igen nagyon, várta persze, hogy majd agyon magasztalja remek szónoklatát. S nagy ámulatára azt feleli az anyóka: hát kérem alássan nekem is van egy tanuló fiam s arra gongoltam, hogy hátha az is ilyen nagy szamár lesz mint maga!

Nem tökéletes ez a mostani alkotmány. Hogy hogy?! hát csak ugy futtába készült. No hát majd megfuttassuk egy kicsit a készitöit is, csak jöjjenek haza!

Volt a komáromi várnak a 16-ik században egy derék várparancsnoka, kitől is midőn egyik török basa a vár feladását követelné levelében, következőleg válaszolt a basának: „nincs szükségem semmi levelezésre, mert én nem értek sem görögül sem törökül, hanem a várat majd megvédelmezem magyarul.“

Azon időben, midőn a huszárok még dolmányt hordtak, könnyen megtörtént, hogy többszöri hajlongás után a huszár inge dolmánya alól kikandikált. Persze azért aztán megszóllitották az illetők.

Bakos közhuszárnak inge a többek közt minduntalan kikibujt a dolmány alól, káplárja már ötször is megszóllitá, hogy igazitsa meg ingét, de hijába! alig hajlott egyet Bakos, inge megint csak kifittyent a feszes dolmány alól; midőn ezért káplárja ujra megintené, bosszusan válaszolá Bakos: „a káplár urnak talán nincsen inge, hogy mindig az enyimet nézi."

Egyik falusi exámen alkalmával kérdi a lelkész egy fiutól: „megtudnád e mondani kis fiam! hány tárgy kell a kereszteléshez?"

— Három — felelt rögtön a fiu.

„Nagyon rosszul tudod te a katekhismust édes fiam! a keresztelészhez csak két tárgy kell, t. i. viz és isten igéje."

Megkövetem szépen tisztelendő ur, én ugy gondoltam, hogy a keresztelészhez gyerek is kell, monda pityeregve a megdorgált fiucska.

Mesés dolgokat beszélt az egyszeri falusi uracs az öreg gazda előtt, miken ez fejcsóválással kezde kétkedni, mondván: „hát ugy lenne az urfi?"

Nekem csak elhiheti öreg, hogy tudom mit beszélek, hiszen én két egyetemen is tanultam.

„Jaj urfi! még abból nem következik az, hogy mindent elhigyjen az ember, mert lássa nekem is volt már olyan borjum, a mely két tehén tejét szopta — és mégis csak ökör lett belőle."

Himnus.

(Az országgyülési „jobb-oldal" zongoráján eljátsza ama becsületes nagy-körösi (sizmadia-mester, ki a „Magyar ujság"-ot megakarta égetni.)

Áld meg isten! tartsd meg isten!
A nagy nevü hazafit,
A ki minket a hinárba
Becsülettel belevitt.

Adj erőt dicső pártjának!
Közös ügyben eljárni,
S megszavazni mindent — mindent ...
Legyen az bár akármi.

Kösd be szemét, dugd be fülét!
Hogy ne lássa, ne hallja
A „bal-oldalt", mely a nemzet,
Politikáját vallja.

Tartsd fenn a miniszterium
Láthatatlan hatalmát,
Hogy Erdélyben a zsandár még
Továbbra is uralják.

És hogy Fiume környékén
Legyen ugy mint régen volt;
Verjék hátához a népnek
A nemzeti lobogót.

Végezetre — adj a népnek
Sokkal nagyobb türelmet!
Hogy ne lesse oly sovárgva
Azt a csupasz verebet: —

Melyet a jó Feri bácsi!
Bölcs eszével kicserélt,
Az általa hatvanegyben
Emlegetett túzokért.

Szittya.

Mi mindnyájan jó németek vagyunk?

A fináncziminiszterhez — talán a bécsihez — egy 39 évet szolgált fináncbeamter ment tisztelegni, ki ezelőtt Prágában 24 évig, Magyarhonban pedig 15 éve szolgál a fináncoknál. Előmutatván a sok Belobungs-Decrétet, mely szerint okmányolta, hogy mily sok érdemeket szerzett a stempli-skála, jövedelmi és fogyasztási adórendszernek üdvös behozatala körül, — továbbá is felajánlá a miniszter urnak szolgálatát oly megjegyzéssel, hogy egy év mulva, — miután egy szót sem tud magyarul — egész fizetésének megtartásával penzionáltatni szándékozik magát.

A miniszter megveregetvén vállát a derék veterán fináncnak monda: nem baj az, ha nem birja is ön a magyar nyelvet, tessék németül beszélni és munkálatait folytatni, hiszen mi mindnyájan jó németek vagyunk.

Lásd honvéd czimbora! mért nem fináncзkodtál te is Magyarországon 15 esztendeig, most lenne zsiros hivatalod?

Én azt helyben nem hagyhatom...

Én azt helyben nem hagyhatom
hogy hát:
Arany János volt tanárom,
Még ezen az áldott nyáron,
ugy kianyarozzák.

Mert ő néki nincs szüksége
erre:
Rézre való az arany-por,
S nem aranyra, a mely attól
nincs mázolva szebbre.

Szittya Puff.

Politikai diskurzus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Ogyan Mihály gazda! nem thodná khend nekem azt megmundani mi a menydürgős menykhüt keres az a suk pöspük must Rumában?

Mihály. Azok bizony Iczik szomszéd azokat a szenteket restórálják, vagy is inkább rostálják ki most, a kik nem jól szokták magokat viselni.

Iczik. Hát azthán hugy hivják azukat a szentheket Mihály gazda?

Mihály. Hát fagyos szenteknek, ilyenek pedig: Szent Pál, Gergely, Hugó, Dömötör, Orbán, Szervácz, Pongrácz, Bonifácz, Péter és Pál, stb. Ezen szenteknek a napjai ha már közelednek, keresztet hány magára minden jóra való keresztény — s kétségbe esve lesi, hogy mikor fagy már el egész évi fáradozásainak gyümölcse. Hiszen látta szomszéd, hogy Péter és Pál ez idén is micsoda czudarul viselte magát, — csak ugy vaczogott az ember foga nyárközepén is.

Iczik. Nuhát akkhur csak hadd penziunálják ükhet, — de más szenteket ne válaszszanak, mert hát ha rosszabbat kapnának khendtek?

Mihály. Mit gondol szomszéd? mi lesz már abból a száz ezer aranyból, mit Ő Felségeik a honvédeknek ajándékoztak?

Iczik. Mi lesz Mihály gazda? papirus! mert thodja meg khend, hogy az arany is csak addig arany, mig a fináncztminiszther khezi küzzé nem kherül. Ulvastham az ojságokban, hogy a herr von Lunyai füldhitelintézethi papirukba szeretné befektetni azt a százezer aranyat.

Mihály. Ebalelkét mért nem adják oda azoknak, a kiknek szánva volt, — mit czifrázzák a dolgot, — majd meglássa Iczik szomszéd! addig csürik csavarják és forgatják azt a sok aranyat, hogy egyszer csak szürke bankót küldenek helyébe Bécsből, s akkor osztán csak a szegény honvédből is holvégy (aranyat) lesz.

Iczik. Bizüny künyen megthürténhet az hallja Mihály gazda! hanem must miothán látum, hogy khendből ukus ember is lehetett vulna, egy khérdést teszek khend elibe, feleljen meg khend arra.

Mihály. Hallom hát no.

Iczik. Hát thodja-e khend hogy Sámsunnál már erűssebb ember is van a világun?

Mihály. No már azt szeretném tudni, hogy ki lenne az?

Iczik. Hát nem gyonitja khend, hogy khicsuda? nu hogy ne türje Mihály gazda sukáig a fejit rajta, megmundom én. Ez a férfih lássa khend Deák Ferencz! mert Sámsun csak egy zsidúk álthal maltherral épitett vályug épületet düntütt üszve, — a khendtek Deákja pedig a vérrel szerzett ezer éves alkhutmányt dünthütte le. Nü nincs igazsághum?

Mihály. No már az igaz, hogy ért a politikához Iczik szomszéd! mint Tánczos uram a gyóni csizmadia a halott vizsgáláshoz.

A 13-ik számban közlött verstalány: **kóborló barát.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Tistelt kollégáim!
Vidiki postások!
Princsipálisomnak
Panassa van rátok,
Hogy ujságát elibb
Vigig olvassátok, —
S a prenumerásnak . .
Csak azstán adjátok.
Akkor is ugy üszve
Vagyon törve — gyürve,
Mintha csak Sadova . .
Alul menekülne.
Urak ezs nem járja —
Kérünk tehát szépen:
Expediáljátok
Rendesen ujságunk,
Ottan a vidéken.

Kedves előfizető-gyüjtőink: Koós Márton, Vikol János, Tóth János, Wallerstein Mátyás, Weisz Gáspár, Némethy Ambrus, Koszta János, Gergitz János, Dovolya Pál, Holló Károly, Jöröss Lajos, Varga István és Jelenty Antal hazánkfiai, fogadják szives buzgalmukért forró köszönetünket.

A falu kovácsának: A „magyar alkotmány" futtában van összekovácsolva, kár érette, mert hát a lapunkba igen is pászolna.

Tóth János polgártársnak, Ó-Becsére: Azok az uj törvényczikkek még csak az ujságokban jelentek meg, — de külön füzetben nem.

Kapnikra, F. Károly urnak: Ha még egyszer kivágva és öszegyürve kapja ön meg lapját, ezen posta-kiadói visszaélésről sziveskedjék szerkesztőségünket tudósitani.

Bódizs István polgártársnak, Bodmérra: Megtisztelő levele polgártársnak kellemesen lepte meg e lapok szerkesztőjét, adja az isten, hogy soha se feledje el azt a bujdosó fényes csillagot a sokat szenvedett magyar nép.

F . . . Sándor lelkész urnak, Piskón: Valóban türhetetlen és bosszantó, ha minden második vagy harmadik szám elvész a postákon. Mi okai nem vagyunk, rendesen feladatik mindenkinek példánya, hol vész el, azt mi innen ki nem süthetjük. Azért ne tessék restelni a reklamatiót, ha valamelyik szám meg nem érkezik, — a kiadó-hivatal tüstént megküldendi, — valamint megküldötte eddig mindenkinek, a ki még reklamált.

☞ Előfizetőinket kérjük, hogy **nyilt levélben** reklamáljanak, e nem kerül pénzbe.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.